อบเชยเทศ

ชื่ออังกฤษ Cinnamon Tree, Ceylon Cinnamon, True Cinnamon, Cinnamomon Bark

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Cinnamomum verum* J.S. Presl

วงศ์ LAURACEAE

ถิ่นกำเนิดและการกระจายพันธุ์ เป็นพืชพื้นเมืองของประเทศศรีลังกา และอินเดีย และมีการปลูกแถบทวีปอัฟริกา อินเดียตะวันออก ศรีลังกา อินโดนีเซีย และตอนใต้ทวีปอเมริกา ปัจจุบันประเทศศรีลังกา อินเดีย มาเลเซีย มาดากัสการ์ และเชลล์ซี เป็นประเทศที่ส่งออก

ส่วนที่ใช้ เปลือกชั้นในแห้งของกิ่งอ่อนหรือต้นอ่อน

สารสำคัญ น้ำมันหอมระเหย 1-4% (ซึ่งมีสารหลักคือ cinnamaldehyde 60-80%, eugenol มากกว่า 10%, linalool, trans-cinnamic acid 5-10%), สารกลุ่ม phenolic 4-10% (condensed tannins, catechins และ proanthocyanidins, methylhydroxychalcone polymer) อบเชยเทศจะไม่พบสาร coumarin ซึ่งเป็นสารที่พบในอบเชยจีน

กลิ่น และรส กลิ่นหอมเฉพาะ รสเผ็ด หวานเล็กน้อย

การใช้ตามภูมิปัญญา ตำรายาไทยใช้อบเชยเทศแก้ลมอัณฑพฤกษ์ แก้ไข้สันนิบาต แก้อ่อนเพลีย ขับผายลม แก้เบื่ออาหาร อาหารไม่ย่อย คลื่นไส้อาเจียน ช่วยขับลม แก้ปวดประจำเดือน ห้ามเลือด

การศึกษาทางเภสัชวิทยา สารสกัดอบเชยเทศมีฤทธิ์ต่อระบบหัวใจและหลอดเลือด น้ำมันหอมระเหยมีฤทธิ์ขับลม ลดการหดเกร็งของหลอดลมและลำไส้หนูตะเภา และมีฤทธิ์ต้านเชื้อแบคทีเรียและเชื้อรา สาร cinnamaldehyde มีฤทธิ์ต้านเชื้อราหลายชนิดและชนิดที่ก่อเกิดโรคทางเดินหายใจ อบเชยมีฤทธิ์แก้ปวดและต้านการอักเสบในหนู และมีฤทธิ์ลดน้ำตาลในเลือด

การศึกษาความเป็นพิษ ไม่พบพิษเฉียบพลันและเรื้อรังของสารสกัดเอทานอลในหนู แต่พบว่าน้ำหนักตัวสัตว์ทดลอง น้ำหนักของตับ และระดับ haemoglobin จะน้อยกว่ากลุ่มควบคุม

บรรณานุกรม

https://www.dnp.go.th/botany/mplant/index.html

http://www.worldfloraonline.org/

ชยันต์ พิเชียรสุนทร แม้นมาส ชวลิต วิเชียร จีรวงศ์. คำอธิบายตำราพระโอสถพระนารายณ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อมรินทร์, 2542.

นพมาศ สุนทรเจริญนนท์ นงลักษณ์ เรืองวิเศษ. คุณภาพเครื่องยาไทย จากงานวิจัยสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร: บริษัท คอนเซ็พท์ เมดิคัส จำกัด, 2551.

เอกสารนี้จัดทำโดยคลินิกการประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนจีนหัวเฉียว
ใช้เผยแพร่เพื่อเป็นวิทยาทานความรู้แก่ประชาชน